Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 11 juni 2026 *

”Begäran om förhandsavgörande – Åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism – Direktiv (EU) 2015/849 – Gemensamma krav för kreditförvaltare och kreditförvärvare – Direktiv (EU) 2021/2167 – Artikel 10 – Avtal om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar – Nationell lagstiftning som inte föreskriver att sådana avtal ska vara skriftliga och som inte föreskriver att förvärvaren ska stå under tillsyn”

I mål C-65/25,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunale di Brindisi (Domstolen i Brindisi, Italien) genom beslut av den 22 oktober 2024, som inkom till domstolen den 29 januari 2025, i målet

IFIS NPL INVESTING SpA

mot

JM,

OT,

VR,

CL,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden I. Ziemele samt domarna A. Kumin (referent) och S. Gervasoni,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: italienska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– JM, OT, VR och CL, genom L. Bardaro och S. Bardaro, avvocati,

– Italiens regering, genom S. Fiorentino, i egenskap av ombud, biträdd av M. Cherubini, avvocato dello Stato, samt E. Cicatelli och C. De Nicola, procuratori dello Stato,

– Europeiska kommissionen, genom A. Manzaneque Valverde, P.A. Messina och D. Triantafyllou, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av unionsrätten, särskilt i fråga om bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, samt av principerna om effektivt skydd, öppenhet och god tro.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, IFIS NPL INVESTING SpA (nedan kallat Ifis) och, å andra sidan, JM, OT, VR och CL. Målet rör indrivning, medelst utmätning av fast egendom, av en fordran som Ifis anser sig ha gentemot dessa fyra personer.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2015/849

3 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 2015, s. 73) är tillämpligt i tiden (*ratione temporis*) på det nationella målet. Artikel 2 däri innehåller en definition av direktivets tillämpningsområde. Enligt artikel 2.1 ska direktiv 2015/849 således tillämpas på kreditinstitut, finansiella institut och de fysiska eller juridiska personer som nämns i led 3 i artikel 2.1.

4 I direktivets artikel 3 föreskrivs följande:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

1) *kreditinstitut*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i [Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1)]...

2) *finansiella institut:*
   a) ett företag som inte är kreditinstitut och som bedriver en eller flera av de verksamheter som anges i punkterna 2–12, 14 och 15 i bilaga I till [Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 2013, s. 338)], inbegripet sådan verksamhet som bedrivs vid valutaväxlingskontor.

…”

Direktiv 2013/36

5 Bilaga I till direktiv 2013/36 har rubriken ”Förteckning över verksamheter som är föremål för ömsesidigt erkännande”. Punkterna 2–12, 14 och 15 däri har följande lydelse:

”2. Utlåning, omfattande bland annat konsumentkrediter, kreditavtal som rör fast egendom, factoring, med eller utan regress och finansiering av handelskrediter (inklusive ”forfeiting”).

3. Finansiell leasing.

4. Betaltjänster...

5. Utställande och administration av andra betalningsmedel...

6. Borgensförbindelser och garantier.

7. Handel för egen eller kunders räkning med något av följande:
   a) penningmarknadsinstrument (checkar, växlar, insättningsbevis etc.),
   b) utländsk valuta,
   c) finansiella terminer och optioner,
   d) valuta- och ränteinstrument,
   e) överlåtbara värdepapper.

8. Medverkan i värdepappersemissioner och tillhandahållande av tjänster i samband därmed.

9. Rådgivning till företag angående kapitalstruktur, industriell strategi och liknande angelägenheter samt tjänster knutna till fusioner och företagsförvärv.

10. Penningmarknadsmäkling.

11. Portföljförvaltning och rådgivning.

12. Förvaring och förvaltning av värdepapper.

…

14. Bankfackstjänster.

15. Utgivning av elektroniska pengar.”

Direktiv 2021/2167

6 I artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2021/2167 av den 24 november 2021 om kreditförvaltare och kreditförvärvare och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2014/17/EU (EUT L 438, 2021, s. 1), med rubriken ”Syfte”, föreskrivs följande:

”I detta direktiv fastställs ett gemensamt ramverk för och krav avseende följande:

a) Kreditförvaltare som agerar för en kreditförvärvares räkning avseende en kreditgivares rättigheter enligt ett nödlidande kreditavtal eller avseende det nödlidande kreditavtalet i sig, som utfärdats av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen.

b) Kreditförvärvare av en kreditgivares rättigheter enligt ett nödlidande kreditavtal eller det nödlidande kreditavtalet i sig som utfärdats av ett kreditinstitut som är etablerat i unionen.”

7 I direktivets artikel 2, med rubriken ”Tillämpningsområde”, föreskrivs följande i punkt 5:

”Detta direktiv ska inte tillämpas på följande:

…

d) Överlåtelse av en kreditgivares rättigheter enligt ett kreditavtal eller av kreditavtalet i sig som ägt rum före det datum som avses i artikel 32.2 första stycket.”

8 Direktivets artikel 10 har rubriken ”Kontakter med låntagaren, uppgifter om överlåtelser och efterföljande kommunikation”. I punkt 1 däri föreskrivs vissa krav som åligger kreditförvärvare och kreditförvaltare i deras kontakter med låntagare. I artikel 10.2 anges de uppgifter som en kreditförvärvare eller kreditförvaltare ska lämna till låntagaren, på papper eller på något annat varaktigt medium, efter en överlåtelse av en kreditgivares rättigheter enligt ett nödlidande kreditavtal eller av det nödlidande kreditavtalet i sig.

9 I direktivets artikel 32, med rubriken ”Införlivande”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska senast den 29 december 2023 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta [Europeiska] kommissionen om texten till dessa bestämmelser.

2. De ska tillämpa de bestämmelser som avses i punkt 1 från och med den 30 december 2023.

…”

10 I artikel 33 i direktiv 2021/2167, med rubriken ”Ikraftträdande”, föreskrivs följande:

”Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.”

Italiensk rätt

11 I artikel 106.1 i decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (lagstiftningsdekret nr 385 om konsoliderad bank- och kreditlagstiftning) av den 1 september 1993 (GURI nr 230 av den 30 september 1993, ordinarie tillägg nr 92), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, föreskrivs att det ”endast är auktoriserade finansförmedlare, registrerade i ett ad hoc-register som förs av [Banca d’Italia (Italiens centralbank)], som gentemot allmänheten får idka finansieringsverksamhet i alla dess former”.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

12 Ifis inledde vid Tribunale di Brindisi (Domstolen i Brindisi, Italien), som är hänskjutande domstol i målet vid EU-domstolen, ett förfarande för utmätning av fast egendom mot JM, OT, VR och CL. Ifis gjorde därvid gentemot dessa personer gällande en fordran med säkerhet i fast egendom. Ifis uppgav sig ha förvärvat denna fordran till följd av flera på varandra följande överlåtelser. Enligt uppgifterna i begäran om förhandsavgörande härrör denna fordran från ett betalningsföreläggande, utfärdat år 1997 till förmån för en italiensk bank.

13 Den hänskjutande domstolen har preciserat att Ifis har gett in avtal om överlåtelse av fordringar innehållande förteckningar över vilka fordringar som överlåtits. Även om dessa överlåtelseavtal ingåtts skriftligen, så hade de inte ingåtts i form av en notarieupprättad offentlig handling eller i form av en bestyrkt privat handling. Under alla omständigheter finns det i avtalen inte något bestämt datum som kan göras gällande gentemot tredje man.

14 Vidare framgår följande av begäran om förhandsavgörande. De många överlåtelser av fordringar som gjorts i förevarande fall har skett mellan enheter som inte alla är inskrivna i det register över finansförmedlare som avses i den bestämmelse som omnämns i punkt 11 i denna dom och som står under tillsyn av Italiens centralbank. En förutsättning för att ett bolag ska kunna registreras däri är att bolaget har en särskild intern organisation som verkar i förebyggande syfte, i enlighet med nationell lagstiftning om bekämpning av penningtvätt.

15 Enligt den hänskjutande domstolen framstår det av denna anledning till och med som oklart huruvida Ifis i rättsligt hänseende verkligen är innehavare av den fordran som görs gällande i målet.

16 Den hänskjutande domstolen vill i detta avseende få klarhet i huruvida den nationella lagstiftning som är tillämplig på avtal om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar, mot bakgrund av vilken det nationella målet ska avgöras, är förenlig med unionsrätten, särskilt med bestämmelserna om bekämpning av penningtvätt.

17 I den nationella lagstiftningen föreskrivs nämligen varken att denna typ av avtal ska vara skriftliga, och än mindre att de ska ha formen av en notarieupprättad offentlig handling eller en bestyrkt privat handling. Ej heller föreskrivs det däri något särskilt förfarande för bestämd datumangivelse.

18 Enligt tillämplig nationell lagstiftning är förvärvare av paketerade nödlidande fordringar inte heller skyldiga att vara inskrivna i registret över finansförmedlare och de behöver följaktligen inte efterleva de nationella bestämmelser mot penningtvätt som fysiska och juridiska personer

inskrivna i registret omfattas av och ej heller behöver de vidta de åtgärder för intern organisation som krävs för sådan registrering. Sådana förvärvare står inte heller under tillsyn av Italiens centralbank.

19 Den hänskjutande domstolen vill därför få klarhet i huruvida en sådan nationell lagstiftning, betraktad i sin helhet, inte strider mot unionsrätten om bekämpning av penningtvätt. Om så skulle vara fallet uppkommer även frågan vilka slutsatser som ska dras av detta. I synnerhet aktualiseras frågan huruvida de många överlåtelser av fordringar som skett inom ramen för det nationella målet helt eller delvis kan anses vara ogiltiga eller åtminstone inte kunna göras gällande. I sådant fall skulle den exekutionstitel som Ifis har gjort gällande anses vara en nullitet.

20 Den hänskjutande domstolen har tillagt att den i det nationella målet tillämpliga nationella lagstiftningen föregick den lagstiftning som införlivar direktiv 2021/2167 med den italienska rättsordningen och som trädde i kraft den 13 augusti 2024. Sedan dess har dylika oklarheter om huruvida den nationella lagstiftningen är förenlig med unionsrätten undanröjts, och överlåtelser i klump av nödlidande fordringar regleras numera på ett mer uttömmande sätt. I detta sammanhang framstår det emellertid enligt den hänskjutande domstolen som oklart huruvida direktivet ska tolkas på så sätt att det till viss del har retroaktiv effekt.

21 Mot denna bakgrund beslutade Tribunale di Brindisi (Domstolen i Brindisi) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1) Utgör, och i så fall under vilka villkor, unionsrätten, särskilt regelverket om bekämpande av penningtvätt, och de allmänna principerna om ett effektivt skydd, öppenhet, objektiv god tro samt de därav följande informationsskyldigheterna, hinder för en nationell lagstiftning om överlåtelser i klump (eller kumulativa överlåtelser) av nödlidande lån – såsom den lagstiftning som är tillämplig på förevarande fall och var i kraft innan lagstiftningsdekret nr 116 av den 30 juli 2024 som genomför direktiv [2021/2167] trädde i kraft den 13 augusti 2024 – som kännetecknas av att

a) det inte föreskrivs något krav på skriftlig form *ad substantiam* eller a*d probationem*, såsom en offentlig handling upprättad av en notarius publicus eller en handling som upprättas av privatpersoner och bestyrks, eller under alla omständigheter krav på framställningssätt som uppvisar ett säkerställt datum, detta bland annat när den avtalspart som berörs av överlåtelsen är en konsument, och

b) det, före ikraftträdandet av ovannämnda lagstiftningsdekret, inte föreskrevs någon skyldighet för enheter som genomför överlåtelse i klump att vara upptagna på förteckningar över enheter under tillsyn såvitt dessa enheter inte bedriver någon finansiell verksamhet, såsom [Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien)] har slagit fast, med den följden att dessa enheter automatiskt inte heller omfattas av regelverket om bekämpande av penningtvätt, eftersom det inte krävs någon offentlig handling upprättad av en notarius publicus för en sådan överlåtelse?

2) För det fall EU-domstolen slår fast att en sådan oförenlighet föreligger, kräver den ovan beskrivna unionsrätten – i syfte att uppnå ett effektivt skydd av unionens intressen – den radikala sanktionsåtgärden om ogiltighet för:

a) överlåtelser som genomfördes innan lagstiftningsdekretet om genomförande av [direktiv 2021/2167] trädde i kraft och

b) fullmakter för inkasso som ges till enheter som inte är upptagna på en förteckning över enheter under tillsyn av den oberoende sektorspecifika myndigheten, vars uppgift är att utöva tillsyn över att regelverket om bekämpande av penningtvätt iakttas?”

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning

22 Den italienska regeringen och kommissionen har gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till sakprövning.

23 Enligt den italienska regeringen är den hänskjutande domstolens redogörelse för de nationella bestämmelserna bristfällig och i vissa avseenden felaktig. Det framstår även som oklart vad som är det exakta föremålet för den andra tolkningsfrågan. Den italienska regeringen och kommissionen har dessutom gjort gällande att det inte är klarlagt i tillräcklig utsträckning vilka unionsbestämmelser som ska tolkas.

24 EU-domstolen gör i denna del följande bedömning. Inom ramen för det samarbete mellan EU-domstolen och de nationella domstolarna som har införts genom artikel 267 FEUF ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen eller giltigheten av unionsrätten (dom av den 28 november 2024, ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

25 Det krävs att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av unionsrätten som är användbar för den nationella domstolen (se dom av den 26 januari 1993, Telemarsicabruzzo m.fl., C-320/90–C-322/90, EU:C:1993:26, punkt 6, och dom av den 16 oktober 2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punkt 30).

26 Uppgifterna i begäran om förhandsavgörande ska inte bara göra det möjligt för EU-domstolen att lämna användbara svar på de frågor som den nationella domstolen ställer, utan också ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 23 i stadgan för Europeiska unionens domstol. Det ankommer på EU-domstolen att se till att unionsrätten upprätthålls, med beaktande av att det enligt nyssnämnda bestämmelse endast är begäran om förhandsavgörande som delges de berörda (dom av den 16 oktober 2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

27 I förevarande fall innehåller begäran om förhandsavgörande en tillräcklig redogörelse för de faktiska och rättsliga omständigheterna i det nationella målet för att uppfylla dessa krav. Den gör det möjligt att förstå varför den hänskjutande domstolen finner det vara oklart hur unionsrätten ska tolkas och anser det nödvändigt att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen. Vad vidare gäller den italienska regeringens argument att redogörelsen för de nationella bestämmelserna är bristfällig eller till och med felaktig, finner EU-domstolen följande. Enligt fast rättspraxis ankommer det inte på EU-domstolen att, inom ramen för det system för rättsligt samarbete som inrättats genom artikel 267 FEUF, kontrollera eller ifrågasätta huruvida den nationella domstolens tolkning av nationell rätt är korrekt, eftersom denna tolkning omfattas av den nationella domstolens exklusiva behörighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2024, Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

28 Härav följer att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida unionsrätten – särskilt direktiv 2021/2167 och direktiv 2015/849, samt principerna om ett effektivt skydd, öppenhet och objektiv god tro – ska tolkas så, att de utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar som, vad gäller perioden före utgången av fristen för införlivande av direktiv 2021/2167, inte föreskrev att sådana avtal skulle vara skriftliga och som fick till följd att fysiska eller juridiska personer som ombesörjde sådana överlåtelser av fordringar inte stod under tillsyn av behörig nationell myndighet för bekämpning av penningtvätt.

30 Vad för det första gäller direktiv 2021/2167, påpekar EU-domstolen att direktivets artikel 10 föreskriver vissa krav som åligger förvärvare och förvaltare av nödlidande krediter i deras kontakter med låntagare. I artikel 10.2 i direktivet anges särskilt de uppgifter som en kreditförvärvare eller kreditförvaltare ska lämna till låntagaren, på papper eller på något annat varaktigt medium, efter en överlåtelse av en kreditgivares rättigheter enligt ett nödlidande kreditavtal eller av det nödlidande kreditavtalet i sig.

31 Direktiv 2021/2167, som antogs den 24 november 2021, trädde i enlighet med artiklarna 32 och 33 i direktivet i kraft den 29 december 2021. Fristen för att införliva detta direktiv löpte ut den 29 december 2023.

32 Det är visserligen riktigt att medlemsstaterna enligt artikel 32.2 i direktivet ska tillämpa de bestämmelser som antagits för att införliva detsamma från och med den 30 december 2023. Inte desto mindre följer det av artikel 2.5 d i direktivet att det inte ska tillämpas på överlåtelse av en kreditgivares rättigheter enligt ett kreditavtal eller av kreditavtalet i sig som ägt rum före den 29 december 2023.

33 Det framgår av de handlingar som getts in till EU-domstolen att de i det nationella målet relevanta omständigheterna ägde rum före den 29 december 2023. Direktiv 2021/2167 är därför inte tillämpligt i tiden (*ratione temporis*) i det nationella målet.

34 Försåvitt den hänskjutande domstolen ämnar tillämpa kraven i artikel 10 i direktiv 2021/2167 retroaktivt, påpekar EU-domstolen följande. Enligt fast rättspraxis kan medlemsstaterna, innan fristen för införlivande av ett direktiv har löpt ut, inte klandras för att ännu inte ha vidtagit åtgärder för att införliva direktivet med sin rättsordning (dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

35 Dock gäller enligt fast rättspraxis att under ett direktivs införlivandefrist ska de medlemsstater som direktivet riktar sig till avhålla sig från att vidta åtgärder som är ägnade att allvarligt äventyra det resultat som föreskrivs i direktivet (dom av den 25 januari 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, punkt 75 och där angiven rättspraxis). Ett direktiv kan nämligen inte ha direkt effekt förrän införlivandefristen har gått ut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

36 Det är således uteslutet att tolka artikel 10 i direktiv 2021/2167 så, att de skyldigheter som anges däri ska tillämpas retroaktivt.

37 Vad för det andra gäller direktiv 2015/849 framgår det av direktivets artikel 2.1, jämförd med artikel 3 däri, att direktivet endast är tillämpligt på enheter som idkar viss i artikel 2.1 uppräknad specifik ekonomisk verksamhet. Bland dessa verksamheter återfinns emellertid varken förvärv eller förvaltning av nödlidande fordringar.

38 Följaktligen är varken direktiv 2021/2167 eller direktiv 2015/849 tillämpligt på nationell lagstiftning om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar med de egenskaper som sammanfattats i punkt 29 ovan.

39 För det tredje erinrar EU-domstolen avslutningsvis om att när medlemsstaterna genomför unionsrätten så är de skyldiga att beakta de allmänna unionsrättsliga principerna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, punkt 35 och där angiven rättspraxis). Den i det nationella målet aktuella lagstiftningen genomför emellertid varken direktiv 2021/2167 eller direktiv 2015/849, vilket konstaterats i punkten ovan. Nämnda lagstiftning genomför inte heller någon annan unionsrättslig bestämmelse. Inte heller de unionsrättsliga principer som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i sin första tolkningsfråga är således tillämpliga såvitt avser den här aktuella lagstiftningen.

40 Mot denna bakgrund ska den första tolkningsfrågan besvaras på följande sätt. Direktiv 2021/2167, särskilt artikel 10 däri, och direktiv 2015/849 ska tolkas så, att de inte är tillämpliga på en sådan nationell lagstiftning om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar som, vad gäller perioden före utgången av fristen för införlivande av direktiv 2021/2167, inte föreskrev att sådana avtal skulle vara skriftliga och som fick till följd att fysiska eller juridiska personer som ombesörjde sådana överlåtelser av fordringar inte stod under tillsyn av behörig nationell myndighet för bekämpning av penningtvätt.

Den andra frågan

41 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra frågan.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2021/2167 av den 24 november 2021 om kreditförvaltare och kreditförvärvare och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2014/17/EU, särskilt artikel 10 däri, och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG

ska tolkas så,

att de inte är tillämpliga på en sådan nationell lagstiftning om överlåtelse i klump av nödlidande fordringar som, vad gäller perioden före utgången av fristen för införlivande av direktiv 2021/2167, inte föreskrev att sådana avtal skulle vara skriftliga och som fick till följd att fysiska eller juridiska personer som ombesörjde sådana överlåtelser av fordringar inte stod under tillsyn av behörig nationell myndighet för bekämpning av penningtvätt.

Underskrifter